

SRPEN

la marche avec záhada

neděle 23. srpna

*v mém pokoji
prší*

10.00 U táty je na návštěvě strejda Eddie, takže samozřejmě přišli a vyzvídali, co dělám. Jestli mi strejda Eddie (který má mimochodem hlavu jako koleno – nebo spíš jako dvě kolena) ještě jednou řekne: „Co myslíš, nemají se holé hlavy mazat máslem?“ tak snad skočím z okna. On si nejspíš vůbec neuvědomuje, že už nenosím dupačky. Mám chuť začít na něj ječet: „Je mi čtrnáct, strejdo! Jsem už skoro žena. Nosím podprsenku! Je fakt, že je mi trochu volná a že se mi občas vykasá až ke krku, když dobíhám autobus... ale ženský potenciál tady je, ty kocoure plešatý!“

Když už jsme u těch prsou, mám obavy, že skončím jako ostatní ženské v naší rodině, jenom s jedním prsem, takovou jako policí. Máma si na ni může dávat věci, když má plné ruce – třeba na večírkách si může vzít sendvič a pití a ještě si něco nechat na pak, protože to si klidně položí na tu polici. Je to hrozné. Takovou normální prsatost bych brala, ale nic se nesmí přehánět. Třeba jako Melanie Andrewsová. To byl strašný šok, když jsem ji loni viděla v šatně při tělocviku. Ta její podprsenka vypadá jako dvě nákupní tašky. Nejspíš má hormonální nerovnováhu. Teda nějakou nerovnováhu má určitě, přinejmenším když se snaží doběhnout míč. Myslela jsem, že narazí do plotu setrvačností těch svých „prsisek“, jak jim srandovně říká Jas.

pořád v mém pokoji
pořád prší
pořád neděle

11.30 Nevím, proč bych nemohla mít ve svém pokoji na dveřích zámek. Nemám vůbec žádné soukromí – vypadá to tady jako v průchoďáku. Ale kdykoli doma něco navrhnu, tak lidi začnou kroutit hlavama a pohoršeně mlaskat. Je to jako žít v domě plným kuřat oblečených do kalhot a sukni. Nebo v domě plným kejavacích pejsků, nebo v domě plným... no, to je jedno. Zkrátka zámek na dveřích mít nesmím.

„Proč ne?“ ptala jsem se mámy celkem logicky (když se mi ji zrovna podařilo chytit doma v jednom z těch vzácných okamžiků, kdy není na večerním kurzu italštiny nebo na nějakém večírku).

„Protože by se ti mohlo něco stát a my bychom se nedostali dovnitř,“ odpověděla.

„Co by se mi mělo stát?“ nedala jsem se.

„No... třeba bys mohla omdlít.“

Pak se přidal ještě táta. „Nebo by sis mohla podpálit postel a kouř by tě omámil.“

Co je to za blbost? Ale já vím, proč nechtějí, abych měla zámek na dveřích. Je to proto, že by to byl první krok na mojí cestě k dospělosti, a tu představu oni prostě nesnesou, protože by to mohlo znamenat, že by museli žít svůj vlastní život a mně dát pokoj.

pořád neděle

11.35 Mám v životě šest hrozných průšvihů:

1. Mám takovej ten bedar pod kůží, co nikdy nedozraje,

ale bude tam pěkně červeněj strašit celý příští dva roky.

2. Mám ho na nose.
3. Mám ani ne tříletou sestru, která se mi nejspíš někde v mém pokoji počurala.
4. Za čtrnáct dní skončí prázdniny a já budu muset zpátky do Stalag 14 k Oberführer Frau Simpsonové a tý její bandě sadistickéjch „učitelů“.
5. Jsem hrozně ošklivá a měla bych se odstěhovat do obludária.
6. Šla jsem na karneval za plněnou olivu.

11.40 No, tak to by stačilo. Obrátme list. V mámině *Kosmáči* jsem našla článek o tom, jak má být člověk šťastný, když je hrozně nešťastný (a to já jsem). Článek se jmenoval Citová sebedůvěra. Musíte udělat tři věci: *vzpomínat... prožít... a ZAHOJIT RÁNY*. Takže myslíte na nějakou bolestivou příhodu a vzpomínáte si na všechny ty příšerný podrobnosti... to je ta vzpomínací část, pak si prožijete všechny pocity a uvědomíte si je, a pak to prostě **NECHÁTE BÝT**.

14.00 Strejda Eddie je pryč, zaplatpámbu. On se mě fakt zeptal, jestli bych se s ním nechtěla svézt na motorce v sajdkáře. Copak jsou všichni dospělí z planety Xenon? Co jsem měla říct? „No jasně, strejdo Eddie. Strašně ráda se svezu v tý tvý předválečný sajdkáře, s trochou štěstí mě všichni mí kámoši uvidí s plešatým šilencem, a to bude moje smrt. Pěkně ti děkuju.“

16.00 Přišla Jas. Říkala, že jí trvalo strašně dlouho, než se po tom naškarním vysoukala z kočičí kombinézy. Moc mě to nezajímalo, ale ze zdvořilosti jsem se zeptala proč.

Řekla: „No, on ten kluk za pultem v půjčovně byl fakt boží.“

„No a co?“

„Tak jsem lhala, jakou mám velikost – a dostala jsem kombinézu číslo třicet šest a ne třicet osm.“

Ukázala mi rýhy kolem krku a v pase; fakt jsou dost hluboké. Řekla jsem: „No, připadá mi, že máš trochu otekrou hlavu.“

„Ale ne, to je jen neděle.“

Řekla jsem jí o tom článku v *Kosmáči*, a tak jsme další dvě hodiny vzpomínaly na ten karneval (tedy na ten bolestný zážitek) a prožívaly jsme všechny emoce, abychom si zahojily rány.

Stejně za to může ona. Je fakt, že to byl můj nápad, jít za plněnou olivu, ale ona mi to nerozmluvila, a to jako kamarádka měla. Vlastně mě v tom ještě podporovala. Kostým olivy jsme udělaly z drátu a zeleného krepáku – to byla ta „oliva“. Mělo to taková malá ramínka, aby to nepadalo, a měla jsem pod tím zelený tričko a punčocháče. Ale pokud si vzpomínám, tak to byla ona, kdo navrhl, abych si smývatelným sprejem nastříkala na vlasy, obličej a krk červenou barvu... že to bude vypadat jako paprička. Musím přiznat, že mi to připadalo dost dobrý. Aspoň dokud jsme byly u mě v pokoji. Problémy začaly, když jsem se pokusila dostat ze dveří. Ze schodů jsem musela jít bokem.

Když jsem se konečně dohrabala k venkovním dveřím, musela jsem se vrátit a vzít si jiný punčocháče, protože můj kocour Angus měl zas jeden ze svých záchvatů „volání divočiny“.

On je fakt úplný cvok. Přivezli jsme si ho z dovolený u Loch Lomond. Poslední den jsem ho našla, jak se toulá po zahradě tý chaty, co jsme bydleli, Lesní víla se jme-

novala. Podle toho si můžete udělat představu, jaká ta dovolená asi byla.

Mělo mě hned napadnout, že nejspíš není úplně normální, když jsem ho zvedla a on mi začal rvát svetr na kousky. Ale byl hrozně roztomilý kotě, chundelaté a mouraté, s velkýma žlutýma očima. Dokonce i jako kotě vypadal spíš jako malý pes. Prosila jsem a žadonila, abych si ho směla vzít.

„On tady umře, nemá maminku ani tatínka,“ fňukala jsem.

Můj táta odpověděl: „Najspíš je sežral.“ Fakt, on umí být hrozně bezcitný. Zapracovala jsem na mámě a nakonec jsem si ho domů přivezla. Je fakt, že naše skotská bytná říkala, že je pravděpodobně kříženec, půl domácí a půl divoká skotská kočka. Vzpomínám si, že jsem si říkala: no to bude exotika. Netušila jsem, že vyroste do velikosti menšího labradora, ale šílenýho. Dřív jsem ho s sebou tahala na vodítku, jenže, jak jsem už vysvětlovala sousedce, sežral ho.

Občas ale zaslechne to volání skotský vysočiny. Takže když jsem se kolem něj šinula v kostýmu plněný olivy, vyskočil ze skrýše za záclonou (vlastně z doupěte, jak si ve svý kocouří hlavě myslí) a zaútočil na mý punčocháče neboli na „kořist“. Nemohla jsem ho vzít přes hlavu, aby mě pustil, protože skákal ze strany na stranu. Nakonec se mi podařilo dostat se ke křoví přede dveřmi a zahrnala jsem ho větví.

Pak jsem se nemohla nacpat do tátova volva. Táta povídá: „Tak si tu olivu sundej a dáme ji zatím do kufru.“

To je fakt rada na draka. Povídám: „Táto, jestli si myslíš, že budu vedle tebe sedět v zeleným tričku a punčocháčích, tak ses zbláznil.“

Hned se naježil, jak už to rodiče dělají, když jim někdo

připomene, jak jsou hloupí a k ničemu. „No v tom případě budeš muset jít pěšky... Pojedu s Jas hodně pomalu a ty půjdeš vedle auta.“

Nevěřila jsem svým uším. „Jestli musím pěšky, tak tam snad můžeme s Jas dojít obě a auto může zůstat tady?“

Udělal takový ten pitomý nasupený obličej, co tátové mívají, když si myslí, že se chovají logicky. „Musím si být jistý, kam jdeš. Nechci, aby ses mi po nocích někde toulala.“

No věřili byste tomu? Povídám: „Co bych tak asi mohla v noci na ulici dělat v masce plněný olivy – vnutit se na nějaký koktejlový mejdan?“

Jas se potají chechtala, ale táta hned začal dělat zlého rodiče: „Nemluv se mnou takhle, nebo nepůjdeš vůbec nikam.“

To je fakt na draka.

Když jsme se konečně na ten karneval doploužili (šla jsem vedle volva, které jelo rychlostí sedm kilometrů za hodinu), bylo to hrozný. Všichni se nejdřív smáli, ale pak mě víceméně ignorovali. Měla jsem náladu jako našťvaná plněná oliva a říkala jsem si, jak všem ukážu. Tak jsem začala tancovat sama, ale všude kolem mě pořád něco padalo. Hostitelka mě požádala, abych si sedla. Zkusila jsem to, ale neúspěšně. Nakonec jsem čekala u brány tak asi hodinu před tím, než táta přijel, a celý ten kostým jsem nacpala do kufru. Cestou domů jsme mlčeli.

Jas se naopak báječně bavila. Říkala, že se kolem ní točila horda Tarzanů a Robinů Hoodů a Jamesů Bondů. (Kluci teda mají představitivost... žádnou.)

Při tom „vzpomínání“ jsem byla trochu našťvaná. Trpce jsem podotkla: „No, kolem mě se taky mohli točit kluci, kdybych nebyla oblečená za olivu.“